

Μαρτυρίες/εμπειρίες μαιευτικής βίας στην Κύπρο: Είμαστε εδώ η μια για την άλλη.

“Το πρόσωπο της Μαιευτικής Βίας στην Κύπρο: Η Φροντίδα Μητρότητας με Σεβασμό ως Αντίδοτο” Ανοικτή συζήτηση που διοργανώθηκε στο πλαίσιο των 16 ημερών ακτιβισμού για τη Βία κατά των Γυναικών, και του Έργου Respect για τη Φροντίδα Μητρότητας με Σεβασμό, ΣΠΑΒΟ/Association for the Prevention and Handling of Violence in the Family σε συνεργασία με το Birth Forward.

07 Δεκεμβρίου 2023, Πολιτιστικό Ίδρυμα Τράπεζας Κύπρου, Λευκωσία

Τοποθέτηση από Δρ. Ιόλη Ορφανίδη, Εκπρόσωπο του Birth Forward για τη Φροντίδα Μητρότητας με Σεβασμό.

Ο όρος «μαιευτική βία» χρησιμοποιήθηκε αρχικά (με αναφορές ήδη από τις αρχές του 19^{ου} αιώνα) αναφερόμενος στην υποχρεωτική στέρωση στην οποία διάφορες χώρες υπέβαλλαν κυρίως γυναίκες που ανήκαν σε χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα π.χ. Ρομά.

Μόλις όμως την δεκαετία του 1990 άρχισε να συζητείται ευρέως ο όρος «μαιευτική βία», κυρίως σε χώρες της Λατινικής Αμερικής μέσα από πιέσεις ομάδων Ιθαγενών γυναικών, οι οποίες έφερναν στο προσκήνιο την ιατροκοποίηση του τοκετού και τις ιατρικές παρεμβάσεις στις οποίες εξαναγκάζονταν.

Είναι προφανές ότι δεν συμφωνούν όλοι οι ερευνητές και οι θεσμοί στο τι ακριβώς περιλαμβάνει ο όρος. Επικρατέστερος πάντως φαίνεται να είναι ο ορισμός που δίνει ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, ο οποίος κάνει λόγο για κατάφωρη σωματική κακοποίηση, βαριά ταπείνωση και λεκτική κακοποίηση, ιατρικές διαδικασίες που εκτελούνται κατόπιν καταναγκασμού ή χωρίς προηγούμενη συναίνεση (συμπεριλαμβανομένης της στέρωσης), έλλειψη σεβασμού προς το απόρρητο, ανεπαρκή ενημέρωση πριν από την εξασφάλιση συναίνεσης, άρνηση χορήγησης αναλγητικών φαρμάκων, κατάφωρη παραβίαση της ιδιωτικής σφαίρας, άρνηση εισαγωγής στις δομές υγείας, παραμέληση των γυναικών κατά τη διάρκεια του τοκετού με αποτέλεσμα να υφίστανται απειλητικές για τη ζωή, αποτρέψιμες επιπλοκές και υποχρεωτική κράτηση των γυναικών και των βρεφών τους στις δομές υγείας μετά τον τοκετό λόγω αδυναμίας να πληρώσουν.) Είναι εξαιρετικά πιθανό, μεταξύ άλλων, έφηβες, άγαμες γυναίκες, γυναίκες χαμηλού κοινωνικοοικονομικού επιπέδου, γυναίκες από εθνοτικές μειονότητες, μετανάστριες και γυναίκες οροθετικές στον ιό HIV να αντιμετωπίζονται με έλλειψη σεβασμού και να υφίστανται κακομεταχείριση.

Η Βενεζουέλα ήταν η πρώτη χώρα που νομοθέτησε ενάντια στην μαιευτική βία το 2007, ακολουθούμενη από την Αργεντινή το 2009, τον Παναμά και τη Βολιβία το 2013 και το Μεξικό το 2014. Στην Ευρώπη μέχρι στιγμής καμία χώρα δεν έχει αναγνωρίσει επίσημα τον όρο μέσα από σχετική νομοθεσία. Ακόμα και στη Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης δεν αναφέρεται ρητά ο όρος.

Στην Ελλάδα ιδρύθηκε το 2017 το Παρατηρητήριο Μαιευτικής Βίας, το οποίο όμως δεν έμελλε να προχωρήσει πολύ με το έργο του.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα, φανταστείτε τώρα τι υποδοχής έτυχε ένα άρθρο που δημοσιεύσαμε το 2017 για την μαιευτική βία στην Κύπρο. Στο άρθρο αυτό είχαμε αναφέρει όχι μόνο προσωπικές εμπειρίες γυναικών αλλά και γνώμες ειδικών. Τότε, η γυναικολογική και μαιευτική εταιρεία Κύπρου μας επιτέθηκε, ισχυριζόμενη ότι διαδίδουμε ψέματα και ότι τους προσβάλλουμε με όσα είχαμε γράψει. Κοντέψαμε τότε να διακόψουμε κάθε συνεργασία μαζί τους. Ευτυχώς παρενέβησαν οι διαχρονικοί συνεργάτες μας ακαδημαϊκοί από το Τμήμα Νοσηλευτικής και άλλοι επαγγελματίες υγείας στο επιστημονικό συμβούλιο, καταφέροντας να πείσουν τους γυναικολόγους ότι δεν θέλουμε να τους «διαλύσουμε» αλλά να συνεργαστούμε μαζί τους, ώστε να επέλθουν οι αλλαγές στο σύστημα κοινή συναινέσει. Σήμερα, το επίσημο ευρωπαϊκό συντονιστικό όργανο των γυναικολόγων παρευρίσκεται σε συνέδρια think tank (SAAGE) στις Βρυξέλλες σχετικά με το θέμα της μαιευτικής βίας. Η μαιευτική βία αποτελεί προτεραιότητα της ΕΕ αυτή τη στιγμή, ενώ παράλληλα και στην Αμερική εξέδωσε πρόσφατα οδηγίες το CDC. Το θέμα συζητείται όλο και περισσότερο στα ΜΜΕ σε όλο τον κόσμο. Ας δούμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από ένα πολύ πρόσφατο ρεπορτάζ του αμερικανικού ενημερωτικού δικτύου ABC news.

Για ποιο λόγο όμως μιλάμε για αυτό το θέμα; Γιατί δεν μπορούμε απλώς σαν καλά κορίτσια να σιωπήσουμε και να κάνουμε αυτό που μας λένε οι γιατροί μας; Αυτοί δεν ξέρουν καλύτερα; Αυτοί δεν είναι εκεί για την ασφάλειά μας; Μήπως πρέπει η κάθε γυναίκα να σπουδάζει γυναικολογία πριν πάει να γεννήσει, ώστε να νιώθει ασφαλής; Θα ήθελα, ως μέρος της τοποθέτησής μου, να μεταφράσω κάποια αποσπάσματα από την ομιλία της Hermine Hayes-Klein, ιδρύτρια του ΜΚΟ Human Rights in Childbirth στο συνέδριο Women Deliver το 2016.

«Οι άνθρωποι, όπως όλα τα θηλαστικά, χρειάζονται ασφάλεια και ηρεμία για να μπορέσουν να γεννήσουν. Ο τοκετός είναι μια φυσιολογική διαδικασία, η οποία καθίσταται δυνατή χάρη σε ένα κοκτέιλ ορμονών που εκκρίνει ο εγκέφαλος της γυναίκας που γεννά. Και οι ορμόνες αυτές εξαρτώνται άμεσα από τα συναισθήματα της γυναίκας και την αίσθηση ασφάλειας που νιώθει. Αυτό που χρειάζονται οι γυναίκες για να νιώσουν ασφαλείς είναι διαφορετικό για την κάθε γυναίκα αλλά και για την κάθε κουλτούρα. Κάποιες γυναίκες μπορεί να νιώθουν ασφάλεια όταν είναι γυμνές. Για άλλες, είναι σημαντικό να έχουν καλυμμένο το σώμα τους. Κάποιες χρειάζονται απλώς έναν χώρο όπου μπορούν να νιώσουν ηρεμία και άνεση, άλλες μπορεί να χρειάζονται χώρο για να κινηθούν, να χορέψουν (ναι, να χορέψουν κατά τον τοκετό!), να τραγουδήσουν ή να ουρλιάξουν. Κάποιες γυναίκες μπορεί να θέλουν να έχουν μαζί τους την μητέρα τους, την αδερφή τους ή την φίλη τους, άλλες μπορεί να χρειάζονται τον ή την σύντροφό τους. Δεν υπάρχει λόγος να δημιουργούμε συστήματα υγείας με τη γνωστή συνταγή take it or leave it. Παρόλ'αυτά, σε όλο τον κόσμο (και φυσικά συμπεριλαμβανομένης της Κύπρου) οι γυναίκες αναγκάζονται να θυσιάζουν την αίσθηση της ασφάλειας ή ακόμα και την ίδια την ασφάλειά τους (γιατί η μαιευτική βία παραμένει ΒΙΑ και επιφέρει σωματικές και ψυχικές συνέπειες) προκειμένου να μπορούν να έχουν πρόσβαση στην ιατρική φροντίδα που ΠΙΘΑΝΟΝ να χρειαστούν κατά τη διάρκεια του τοκετού.» Και που πιθανότητα δεν θα χρειάζονταν καν, αν είχαν αφήσει τον τοκετό να εξελιχθεί χωρίς ιατρικές παρεμβάσεις.

«Η αναγνώριση της αποτρεπτέας μητρικής θνησιμότητας ως ανθρώπινο δικαίωμα ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα για τα σεξουαλικά και αναπαραγωγικά δικαιώματα των γυναικών. Αλλά όταν αναγνωρίζουμε **μόνο** το δικαίωμα του να **επιζήσουμε** μετά τον τοκετό, τότε παραβλέπουμε εντελώς την παραβίαση άλλων ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών. Σε όλο τον κόσμο, οργανώσεις όπως η δική μας και ο ΣΠΑΒΟ συσπειρώνονται για να μιλήσουν για το θέμα της μαιευτικής βίας. Για τα συστήματα υγείας που μας απογοητεύουν. Τα ίδια αυτά συστήματα υγείας που μας στερούν ανθρώπινα δικαιώματα και μας τραυματίζουν, τη στιγμή ακριβώς που είμαστε πιο ευάλωτες. Οι γυναίκες σε όλο τον κόσμο απαιτούν την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους. Δεν θέλουν απλώς πρόσβαση στο σύστημα υγείας, ώστε να καταφέρουν να **επιζήσουν** μετά τον τοκετό. Διεκδικούν το δικαίωμα της **αυτονομίας** ως χρήστες του συστήματος μέσα από την **πληροφορημένη συναίνεση ή απόρριψη** των ιατρικών εισηγήσεων. Το δικαίωμα στην **ιδιωτικότητα**. Στην **αξιοπρέπεια**, στη μη-βίαση

αντιμετώπιση και στην ισότιμη αντιμετώπιση κατά τον τοκετό, ανεξαρτήτως ηλικίας ή καταγωγής, σωματικής διάπλασης κ.α..

Το πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο οποίο οφείλουμε να κινούμαστε προχωράει πέρα από το να ενθαρρύνει απλώς τις γυναίκες να αποζητούν «μια θετική εμπειρία» και να παρακαλούν τους επαγγελματίες υγείας να τηρήσουν το πλάνο τοκετού τους. Το πλαίσιο απαιτεί από την **πολιτεία** να εφαρμόσει τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών υιοθετώντας **νόμους** για αυτό, νόμοι οι οποίοι θα πρέπει να εφαρμόζονται. Και είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι οι χώρες που πρώτες υιοθέτησαν νόμους για αυτό (μετά φυσικά από δυναμικές παρεμβάσεις από οργανωμένα σύνολα γυναικών) είναι οι χώρες με τα υψηλότερα ποσοστά καισαρικών τομών.» Σαν εμάς, καλή ώρα.

Τα υψηλά ποσοστά καισαρικών δεν συμβαίνουν μόνο στη χώρα μας. «Πρόκειται για μια παγκόσμια πανδημία, η οποία αποτελεί από μόνη της μαιευτική βία.» Οι δικαιολογίες που προβάλλονται συχνά από τα ΜΜΕ είναι γνωστές: *Είναι υπέρβαρες. Τεκνοποιούν σε μεγαλύτερη ηλικία. Έχουμε πολύδυμες κυήσεις.* Ακόμα κι αν ένα ποσοστό καισαρικών αιτιολογείται με βάση αυτούς τους λόγους, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αιτιολογηθεί το πάνω από 50% ποσοστό που παρουσιάζεται στην Κύπρο. Είναι βέβαια και το άλλο: *οι ίδιες οι γυναίκες ζητούν καισαρική.* Όπως όμως δείχνουν οι έρευνες, αυτό κάθε άλλο παρά αληθείς. Οι γυναίκες θέλουν μια υγιή γέννα με σεβασμό. Σας καλώ να σκεφτείτε εσείς γιατί μια γυναίκα στην Κύπρο μπορεί συνειδητά να επιλέγει καισαρική. Ίσως γιατί έχει μεγαλώσει ακούγοντας ιστορίες τρόμου γύρω από τον φυσιολογικό τοκετό; Δεν θέλει, όπως η μητέρα της, να περάσει τρεις μέρες να τζοιλιοπονεί σε ένα κρεβάτι. Δεν θέλει, όπως η θεία της, να της πιέσουν την κοιλιά για να βγει το μωρό. Δεν θέλει, όπως η κολλητή της, να την κόψουν «εκεί κάτω». Δεν θέλει, όπως η κομμώτρια/η συνάδελφος/η γειτόνισσα της να υποστεί, με άλλα λόγια, μαιευτική βία. Και έτσι επιλέγει την μόνη επιλογή που την κάνει να νιώθει ότι έχει και η ίδια κάποια δύναμη, κάποια εξουσία στο πώς θα γίνουν τα πράγματα: την καισαρική. Ας μην κρίνουμε λοιπόν τις γυναίκες που οι ίδιες το έχουν επιλέξει, πριν κρίνουμε εξονυχιστικά το ίδιο το σύστημα αλλά και την πολιτεία, και τις ενέργειες που αυτή έχει λάβει για να αποτρέψει τη συνέχιση αυτού του φαινομένου.

Οι ιστορίες που θα ακούσετε σήμερα είναι πέρα για πέρα πραγματικές. Με την άδεια των γυναικών που μας τις μετέφεραν, τις διαβάζω εδώ όχι για να τρομάξουν οι έγκυοι που τυχόν μας παρακολουθούν. Όχι για να ενοχληθούν οι επαγγελματίες υγείας και να αρχίσουν να διαμαρτύρονται ότι «τούτες οι πελλές εννά μας πουν πώς να κάμουμε τη δουλειά μας». Για να αρχίσουν να μπαίνουν οι βάσεις για έναν υγιή δημόσιο διάλογο για το θέμα. Και σας παρακαλώ, ας τελειώσει εδώ το gaslighting, το φαινόμενο δηλαδή κατά το οποίο προσπαθούμε να κάνουμε το θύμα να πιστέψει πως δεν βίωσε αυτό που νομίζει και πως κάτι άλλο συνέβηκε. Μας φτάνουν τα όσα ζήσαμε. Δεν χρειάζεται να επανατραυματιζόμαστε μέσα από αυτό.

Πρώτη περίπτωση:

Δυο μήνες μετά που γέννησα φυσικά αλλά αφύσικα...με άσχημο τρόπο για μένα αλλά τέλειο κατά τις μαίες που με ξεγέννησαν...ήρθα σε επαφή και ένιωσα απαίσια...μου ήρθε αυτόματα εκείνο το συναίσθημα που ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και με πασπάτευαν από κάτω, έβαζαν χέρια να δουν τις διαστολές, να σπάσουν τα νερά, να με καθαρίσουν από τα νερά (πρώτη φορά άκουσα έτσι πράμα), να με πιέζουν στο σημείο του περιναίου για να μπορώ να νιώσω να πιέσω εκεί αφού το μωρό δεν είχε ακόμα κατέβει, να είμαι καθηλωμένη στο κρεβάτι και να νιώθω τρομερή απελπισία αφού δεν με άφηναν να έχω έλεγχο στη γέννα μου παρά μόνο ΣΦΥΞΕΕΕΕ ΣΦΥΞΕΕΕΕ ΣΦΥΓΓΕΙΣ ΛΑΘΟΣ ΣΦΥΞΕ ΣΩΣΤΑ... Όχι αυτός δεν είναι φυσικός τοκετός, δεν είναι όμορφος, δεν είναι καλός απλά και μόνο επειδή είναι ζωντανή η μάμα και το μωρό...Ήταν ένας βίαιος τοκετός

Δεύτερη περίπτωση

Μια μαμά κατά την περίοδο της πανδημίας υπέβαλε το παράπονό της περιγράφοντας τι πέρασε. Τόσο η ίδια όσο και ο σύζυγός της ήταν θετικοί σε κόβιντ, οπότε αναγκαστικά πήγε στο Μακάρειο νοσοκομείο. Αφού της έκαναν παρατήρηση γιατί την έφερε ο σύζυγος και ότι έπρεπε να οδηγούσε να ερχόταν μόνη της (!),

απαγόρευσαν την είσοδο στον σύντροφό της και την άφησαν να περιμένει 40 λεπτά έξω στο κρύο μέχρι να ετοιμαστούν για την υποχρεωτική καισαρική. Μας αναφέρει:

Βρισκόμουν σε ένα δωματιάκι χωρίς τον σύζυγό μου για να με εξετάσουν, και πάνω στον πόνο μου, τον φόβο μου, το άγχος και την αγωνία μου, άρπαξα ασυναίσθητα την νοσοκόμα από το χέρι προκειμένου να κρατηθώ από κάπου, για να νιώσω ασφάλεια. Θυμάμαι την φωνή της γυναικολόγου να μου λέει με άσχημο ύφος να αφήσω το χέρι της νοσοκόμας, αν και φόραγε την απαραίτητη στολή. Ένωσα πολύ άσχημα, πως για εκείνους ήμουν ακόμα ένας πελάτης-μπελάς. Της απάντησα λέγοντας της πως είμαι μόνη μου και χρειάζομαι από κάποιον να πιαστώ και απέφυγε να μου απαντήσει. Όταν εξέτασαν την διαστολή μου, μου είπαν ότι είχα 4 με 5 δάχτυλα διαστολή, κάτι το οποίο σημαίνει πως το παιδί μου ήταν σχεδόν εκεί, έτοιμο να γεννηθεί με φυσιολογικό τοκετό. Μου το επιβεβαίωσε και η νοσοκόμα που ανέφερα πιο πάνω, η οποία ήταν πολύ καλή. Συγκεκριμένα μου ψιθύρισε στο αυτί: "κρίμα που θα σε κάνουν καισαρική γιατί θα είχες έναν υπέροχο φυσιολογικό τοκετό". Στη συνέχεια η επι καθηκοντι γυναικολόγος απλά με ενημέρωσε πως λόγω του covid-19 θα υποβληθώ σε καισαρική, χωρίς καν να με ρωτήσει. Εγώ της είπα πως δεν θέλω και μου είπε πως δεν έχω επιλογή. Μετά από λίγη ώρα και κάτω από αρκετή ψυχολογική βία την οποία μου ασκούσαν για την καισαρική με έβαλαν και υπέγραψα ένα χαρτί όπου μου είπαν πως απλά έλεγε πως δέχομαι να με κάνουν καισαρική, αλλιώς αν δεν υπέγραφα και δεν συμφωνούσα, ουσιαστικά θα γεννούσα μόνη μου. Βασικά δεν μου έδιναν καμία άλλη επιλογή.

Στη συνέχεια με οδήγησαν στο χειρουργείο όπου και ξεκίνησε η διαδικασία για να φέρω στον κόσμο το κοριτσάκι μου. Ένωσα πάλι πως για αυτούς ήμουν ένα ακόμη κομμάτι κρέας που απλά θα βγάλουν "κάτι" από μέσα μου. Τόση ψυχρότητα και απάθεια δεν έχω αντιμετωπίσει ποτέ στη ζωή μου. Κατά την διάρκεια του χειρουργείου εγώ βρισκόμουν σε σοκ, έτρεμα ολόκληρη και ένιωθα σαν τον Χριστό πάνω στο σταυρό. Δεν με ρώτησαν ποτέ πως είμαι, ούτε με ενημέρωναν αν εξελίσσεται καλά η εγχείρηση και αν είναι όλα καλά. Θυμάμαι να ακούω το κλάμα του παιδιού μου και κλαίγοντας από χαρά, ρώτησα αν είναι καλά και πως θέλω να την δω, να την αγγίξω και μου απάντησαν είναι καλά και απλά την πήραν από μένα χωρίς να την δω, παρά τις εκκλήσεις μου. Εδώ να σημειώσω πως το Μακάριο δημόσια υποστηρίζει το skin to skin σε μητέρες θετικές σε κορονοϊό, κάτι το οποίο προφανώς δεν έγινε σε μένα. Στη συνέχεια αφού τελείωσε και το δεύτερο μαρτύριο, αυτό του χειρουργείου, με μετέφεραν στο δωμάτιο μου στο οποίο βρισκόμουν μόνη μου. Τους ρώτησα πάλι πότε θα δω το παιδί μου και μου είπαν θα σε ενημερώσουμε αργότερα για τις επιλογές που έχεις καθώς θα έρθουμε να σε βοηθήσουμε και να περπατήσεις σιγά σιγά, κάτι το οποίο δεν έγινε ποτέ.

Τρίτη περίπτωση

Αυτή η κοπέλα επικοινωνήσε μαζί μου πριν να γεννήσει το πρώτο της μωρό. Είχε υποψίες ότι δεν θα την στηρίξουν, αλλά φοβόταν να αλλάξει γιατρό. Προσέλαβε και doula (βοηθό μητρότητας), αλλά δεν ήταν αρκετό. Παρόλο που το έψαξε πολύ, εντούτοις έζησε μια βαθιά τραυματική εμπειρία. Πριν γεννήσει, ζητούσε να την ακούσουν, έλεγε τα θέλω της...είχαν ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα. Τι τους ζητούσε; Για παράδειγμα, ότι δεν ήθελε επισκληρίδιο. "Μα θα πονεις, θα ουρλιαξεις, θα με παρακαλας να σου βαλω" Αυτή ήταν η απάντηση. Μετα ειπα οτι θελω να αποφυγουμε την επισιοτομη "Μα εισαι πρωτότοκος και το κανουμε σε ολες και θα σχιστεις αλλου και θα ειναι χειροτερα" η απαντηση σε αυτο. Ανεφερα και το θεμα του ορου, το δικαιομα μου να τρωω κ να πινω κατι και παντου εβρισκα δικαιολογιες και φρασεις οπως "μεν ακουεις τι σου λενε, εν για το καλο του μωρου που γινονται" καταλαβαινεις σε τι ψυχολογικη κατασταση φευγω απο εκει καθε φορα..[...] Ο γιατρός μου είναι επαγγελματίας και ευγενικός, αλλά τώρα που χρειάστηκε και εγώ να ζητησω κάποια πράγματα για να νιώσω εγώ καλύτερα την ώρα του τοκετού μου, ενίωσα έτσι μια απογοήτευση. Και δεν θέλω να παω να γεννησω με αυτα τα αρνητικα συναισθηματα.. και οταν το λεω φαινομαι η παραξενη.. η ιδιοτροπη.. ενω εγω το μονο που θελω ειναι να το νιωσω οσο πιο φυσιολογικά γινεται...»

Δύο χρόνια μετά επικοινωνήσε ξανά μαζί μου: «Είμαι σε φάση που θέλω να κανω δευτερο μωρακι ομως τα τραύματα που κουβαλω απο τον πρώτο φυσιολογικο μου τοκετο (βεντουζα, εξεταση με το χερι, σπασιμο νερων, επισιοτομη) δεν με αφηνουν...Διαβαζω ολες αυτες τις ομορφες ιστοριες των κοπελων που γεννησαν

φυσιολογικά και αναρωτιέμαι αν φταιω εγώ. Ήθελα τόσο πολύ να γεννησω φυσιολογικά. Σκεφτού ότι εφτάσε στο σημείο ο γιατρός να μου φωνάζει γιατί δεν ήθελα να βαλω επισκληριδιο και εγώ να κλαιω εκεί με σπασμένα νερά κ να θέλω να φυγω και μετά να ερχεται να μου ζητησει δηθεν συγγνωμη απλα και μονο για να ηρεμησω και να συνεχιστει η διαδικασια.. και εγω στην εγκυμοσυνη μου να κανω hypnobirthing μαθηματα και να διαβαζω βιβλια της inna may Gaskin και να τα πετα ολα απο το παραθυρο και να γινονται οπως θελει ο γιατρος. Και πηγαν να μου κανουν και εκεινη την επικινδυνη μανουβρα και αρνηθηκα.. Ηταν δυσκολη και η θεση της Doula γιατι ο γιατρος εδειχνε φανερα εκνευρισμενος που την ειχα διπλα μου. Ειχα εναν πολυ μακρυ τοκετο, πανω απο 24 ωρες και καποια στιγμη που η doula επρεπε να φυγει κ να επιστρεψει ερχοταν ο γιατρος και μου ελεγε τα δικα του. Και εφτασα στο σημειο που ελεγεσ πριν, να σκεφτομαι μονο το μωρο μου, να γεννηθει καλα το μωρο μου, και ηταν λες και παραδοθηκα και στο τελος εκαναν στο σωμα μου οτι ηθελαν.. ορους, επισιοτομη, βεντουζα, επισκληριδιο.. νιωθω οτι απογοητευσα και τον εαυτο μου και την doula... Οταν πηγαν να μου κανουν οι μαιες την μανουβρα τους φωναζα οχι δεν θελω φυγετε και γυρισαν και ειδαν το γιατρο και τους ειπε αυτος να σταματησουν γιατι με επιασε πανικος κ τοτε εφυγαν. Ιολη μου πρωτη φορα τα βγαζω απο μεσα μου.

Τέταρτη μαρτυρία

Να προγραμματίσουμε μια καισαρική και βλέπουμε... στο βλέπουμε έσπασαν τα νερά, τα περιέγραψα στο. Τηλ. Είχαν μικωνιο.... Κι εγώ δεν ήξερα τι είναι αυτο!!!

Πάμε στην «κλινική» μου βάζουν πόνους 1 τέταρτο και έρχεται ο γιατρός... επείγον χειρουργείο! Οι παλμοί του μωρού ρυθμικοί και ζωηροί, αυτο ήξερα σίγουρα να το ξεχωρίζω!!!

Μια ωραιότατη καισαρική μεσα σε 2 ώρες... το μωρό; Μόνο του στο «baby room», ο Θεός να το κάνει, και

Να το φωτογραφίζουν πρώτοι οι παππούδες και οι γιαγιάδες... το ζήτησα για skin to skin, τίποτα, το μωρό θα το δεις έξω... θέλω αποκλειστικό θηλασμό ειπα, αγαπη το μωρό θα μείνει μαζί σου για κατι τέτοιο... ναι κ ο σύζυγος; Αααα Οχι αυτο στο σπίτι!

Πως θα το φροντίσω, μόλις βγήκα απο χειρουργείο, ανασηκωθήκαν οι ώμοι της μαιας κ χάθηκε...

Πέμπτη μαρτυρία

Είχα Πητ πρώτη τ γενναρη! Η γιατρός μου από τ Σεπτέμβρη που έλεγε είναι μεγάλο τ μωρο κ ίσως γίνει καισαρική..εννοείται εγώ ήθελα ν αποφύγω την καισαρική είχα τις αμφιβολίες μ για αυτήν την γιατρό αλλά συνέχιζα ν πηγαίνω σε αυτήν.. Πότε δεν μ έδωσε ουσιαστική σημασία. Μου έδειχνε τον υπέρηχο 1 λεπτό μόνο.. Κάποιες φορές ,ου έλεγε κιάλας μην το ψάχνεις τ χέρι της είναι μπροστά δεν έχει ν σ δώσω υπέρηχο. Όπως κ ν χει εγώ πλήρωσα αποκλειστική Μαια π συνεργάζεται μαζί της. Τελευταία μέρα π είχα ραντεβού μαζί της 20 Δεκεμβρίου μ λέει θα πας αύριο να σε ενόχλησει η μαία από κάτω για ν γεννήσεις πάω στις 21 κ αυτο ήταν άρχισε ν μ λέει η μαία είμαι έτοιμη πάω να γεννήσω μου σπασεν κ τα νερά μου λεγε έχω μαλακό τράχηλο κ μετά την ακούω ν λέει ότι είναι σκληρός ο τράχηλος μ μου έβαλε κ το μόνιτορ κ πήγαν ν με τρομάξουν ότι ανεβαίνουν οι παλμοί μπορεί ν έχω λορο τυλιγμένο κλπ. Αυτό ολο η ώρα 4 τ απόγευμα ήρθε η γιατρός ή ώρα 6 τ απόγευμα κ μ λέει έχω μια καισαρική αν δν είσαι έτοιμη να γεννήσεις μέχρι να τελειώσω θα σε κάνω κ σένα καισαρική... Με γέννησε 10 μέρες πριν μόνο κ μόνο για ν κάνει διακοπές!! Γτ πεφταν τα χριστουγεννα τότε.. Κ είχα μια αποκλειστική Μαια για 2 ώρες μόνο. Το μωρό μου τώρα είναι ενός μηνού αλλά ακόμη νιώθω πληγωμένη από ολο αυτο.

Όταν μετά από καιρό η κοπέλα κατάφερε να πάρει τον φακελό της από την κλινική, συνειδητοποίησε ότι η υπογραφή της για την συναίνεση της καισαρικής ήταν πλαστογραφημένη. Και όταν τόλμησε να γράψει κριτική στη σελίδα της γιατρού στο facebook, οπότε η γιατρός την απείλησε με νομικά μέτρα, στέλνοντας και επιστολή με δικηγόρο. Τόσο πολύ φοβήθηκε η κοπέλα, που κατέβασε την ανάρτησή της.

Έκτη μαρτυρία

Είχα εκφράσει πολλές φορές στο γυναικολογο μου τότε ότι ήθελα να γεννησω φυσιολογικά γιατί κ η εγκυμοσυνη μου πηγαινε καλανδεν εχα καποιο ιδιαίτερο πρόβλημα. Θα τολμούσα και χωρις επισκληρηδιους κτλ.. Τελικα 3 μερες πριν την αναμενομένη ημερομηνία τοκετου ειχα συνέχεια συσπασει κ πονους, τελικα με πηραν μεσα μου σπασαν τα νερά και αρχισε μια διαδικασια πολύ ασχημη γιατιπερασαν σχεδον ολοι νοσοκομες μαιες κ ο γιατρός να μου κανουν κολπικη, οτι χειρότερο και ντροπιαστικό. Ερχοταν ο ενας εφευγε ο αλλος... Μου ελεγαν οτι επρεπε να με φοηθησουν να ανοίξει ο τραχηλος ουτε να μου δωσουν αλλες συμβουλές και μετα στις 5 ωρες μπυ είπαν να σου κάνουμε επισκληρηδιο γιατί εχεις ακομα ωρες μεχρι να ανοίξει στα 10 εκατοστά,, εγω δεν καταλαμαινα σε καποια φαση τι γινόταν! Στο τελος μου εκαναν δυο φορες επισκληριδιο και τελικα μετα απο 10 ορες εκανα φουλ διαστολή (στο εντομεταξυ αυτοι μου εκαναν κοπλικους συνέχεια) με πηραν να γεννησω φυσιολογικά κ ο σύζυγος μου μεσα να επιβλέπει. Στο τελος μου ειπαν οτι σφινωσε στο κοκκαλο μου και επρεπε να με πανε καισαρικη επειγόντως. Ο άντρας μου έλεγε οτι έβλεπαν το κεφαλακι διακρινοταν αλλά εγω δεν αντεχα αλλο ειχα σχεδον χάσει τις αισθησεις μου. Τα εκανα ολα εκεινη την μέρα! Και πραγματικά δεν το ειχα ξεπεράσει ποτέ μου! 😊 Ήταν μεγάλο το σοκ.